

отримання стимулів у разі виконання висунутих вимог, стабільність правил; обґрунтованість та юридична захищеність методів акумуляції коштів тощо.

Україні слід ширше запроваджувати досвід інших країн щодо фінансової підтримки інноваційної діяльності. Про ефективність міжнародного досвіду підтримки інноваційної діяльності свідчить перебування високотехнологічних корпоративних структур на вершині рейтингу найдорожчих брендів світу.

Шляхи державного сприяння технологічному прогресу у різних країнах залежать також від рівня їхнього економічного розвитку. Для розвинених економік характерне стимулювання інновацій переважно пільговою податковою політикою, застосуванням пришвидшеного методу амортизації, залученням широкої мережі банківських і небанківських фінансових інститутів, а також венчурних та інших фондів до фінансування інноваційних проектів тощо. У країнах з перехідною економікою найбільшого поширення досягла «централізована фінансова підтримка інноваційної діяльності за рахунок запровадження системи державних бюджетних і позабюджетних фондів».

Таким чином, для активізації інноваційної діяльності суб'єктів підприємництва в Україні слід задіяти широкий спектр економічних та інших регуляторів— податкових, кредитно-фінансових тощо. Мова іде про систему податків, їхні ставки та пільги; порядок і норми амортизаційних відрахувань; систему фінансування, кредитування; фінансові дотації, субсидії, бюджетні позики; антимонopolні заходи; систему експертизи, контролю інвестицій; приватизацію державної власності тощо.

УДК 330.322:332

В. В. Руденко,

к.е.н., викладач кафедри фінансів і кредиту,

Вінницький інститут економіки

Тернопільського національного економічного університету

АКТИВІЗАЦІЯ ІНВЕСТИЦІЙНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ

Стійкість і темпи економічного розвитку в регіональних соціально-економічних системах значною мірою зумовлюються масшта-

бами інвестування як одного з чинників економічної динаміки, формування якого здійснюється в процесі суспільного відтворення.

Актуальність активізації інвестиційного розвитку регіонів в Україні визначається поступовим переходом до бюджетного федералізму, що характеризується передачею багатьох функцій і повноважень на місцевий рівень; зростанням можливостей місцевих органів влади щодо орієнтації інвестиційної діяльності на стратегічні інтереси регіону; підвищенням затребуваності регіональних стимулів в інвестиційній діяльності господарюючих суб'єктів.

Головною метою активізації інвестиційних процесів у регіонах держави, на думку С. Й. Верби, є досягнення збалансованого регіонального розвитку, зменшення розриву між регіонами-лідерами та депресивними територіями у показниках соціально-економічного розвитку. Реальним шляхом досягнення цієї мети є створення «точок (ареалів) зростання» на основі реалізації інноваційно-інвестиційних проектів, у тому числі за допомогою формування регіональних кластерів; підвищення локальної доступності за рахунок створення сучасної дорожньо-транспортної інфраструктури; формування конкурентоспроможного транзиту вантажів; розвитку «екологічної енергетики»; створення потужного агропромислового кластера та ефективного використання зовнішніх чинників впливу, потенціалу процесів глобалізації та регіоналізації, їх дії на розвиток внутрішнього ринку регіонів, стимулювання економічного зростання та інвестиційного розвитку [1, с. 199].

Досягнення зазначеної мети неможливе без урахування факторів і принципів управління інвестиційною діяльністю на регіональному рівні. На нашу думку, до факторів, що характеризують інвестиційний менеджмент на рівні регіону, слід віднести:

- особливості розміщення продуктивних сил (галузева спеціалізація, виконання специфічних державних функцій, географічне положення);

- бюджетна забезпеченість (регіон-донор, регіон-реципієнт);

- законодавча регламентація фінансово-інвестиційної діяльності (наявність системи гарантій і страхування інвестицій, повнота та прозорість нормативно-правових актів);

- ефективність фінансового забезпечення (наявність достатніх джерел фінансування інвестиційної діяльності, в тому числі бюджету розвитку);

- пріоритетні напрямки інвестиційної діяльності (вкладення в реальні чи фінансові активи, наявність відповідних соціально-економічних передумов).

Управління інвестиційною діяльністю на регіональному рівні, як зазначає Д. В. Терьохін, має базуватися на певних принципах. По-перше, воно повинне не лише зберігати, але й посилювати ринкові принципи економіки, забезпечувати дієвість механізмів захисту прав інвесторів і стимулів формування представницьких портфелів реципієнтами. По-друге, витрати бюджету, пов'язані з активізацією інвестиційної діяльності, мають бути поворотними і платними. По-третє, органи влади повинні стимулювати розвиток пріоритетних наукомістких виробництв, знижуючи одночасно соціально-економічну нерівність і створюючи умови розвитку депресивних територій. По-четверте, управління має бути спрямоване на інституціональну підтримку інвестиційної діяльності. По-п'яте, підтримка пріоритетних напрямів розвитку економіки має бути селективною, і виконувати функції мультиплікатора інвестиційної діяльності як основи економічного розвитку [2, с. 266].

Вважаємо, що прискорити інвестиційний розвиток у регіонах України, можливо в контексті здійснення таких заходів:

- 1) підвищення інноваційної спрямованості територіального розвитку на основі формування технополісів і технопарків;
- 2) удосконалення галузевої структури фінансово-інвестиційної діяльності з орієнтацією на ті, що відзначаються високим науково-технічним рівнем;
- 3) покращення збалансованості компонентної структури фінансово-інвестиційної діяльності шляхом збалансованого розвитку усіх напрямків фінансування й інвестування та утворення відповідної інфраструктури;
- 4) впровадження спільних регіональних інвестиційних проєктів з урахуванням місцевих умов і потреб;
- 5) орієнтація на внутрішні резерви збільшення обсягу регіональних інвестиційних ресурсів, особливо на заощадження населення.

Таким чином, активізація інвестиційної діяльності в кожному окремому регіоні безпосередньо залежить від розвитку її інституціональної складової. При цьому особливий акцент необхідно зробити на підтримку пріоритетних інвестиційних проєктів з боку державних і місцевих органів влади та ділових підприємницьких структур.

Список літератури:

1. *Верба С. Й.* Державне управління стимулюванням інвестиційних проєктів — «точок зростання» регіональної економіки (на прикладі Автономної Республіки Крим) / С. Й. Верба // Держава та регіони. — 2011. — №1. — С. 195—200.

2. Терехин Д. В. Принципы управления инвестиционным развитием промышленного комплекса регионов / Д. В. Терехин // Вестник Тамбовского государственного технического университета. — 2005. — №1. — Т. 11. — С. 266—274.

УДК 336.63; 336.64.

Н. С. Рязанова,

к.е.н., доцент кафедри фінансових ринків,
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»

СУТНІСТЬ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ФУНКЦІЇ КОРПОРАТИВНИХ ФІНАНСІВ

У сучасній економіці корпорації є надзвичайно впливовими економічними агентами, саме тому аналіз прагматичних питань їхньої діяльності має базуватись на розумінні фундаментальних, сутнісних аспектів корпоративних фінансів. Автор вважає, що корпоративним фінансам притаманна інформаційна функція, що принципово міняє підхід до аналізу діяльності корпорацій. Її сутність полягає у тому, що фінансові взаємини корпорації завжди несуть у собі інформацію про рух та збільшення вартості капіталу корпорації [2—4].

Спираючись на атрибутивну концепцію інформації, згідно якої інформація є властивістю будь-якої матерії [1], та усвідомлюючи сутність корпоративних фінансів, вважаємо, що інформація є атрибутом (властивістю) фінансових взаємин корпорації. Саме інформація формує уявлення про її фінансові відносини, їхню мету, учасників, форми прояву, структуру та характерні риси. Саме інформація про процеси формування корпорацією капіталу, його розподіл і використання, включаючи данні про вартість капіталу, його фізичну форму, суб'єктів відносин, час та багато іншого є наповненням фінансових відносини корпорації.

Згідно атрибутивної концепції в оточуючому світі об'єктивно існує первинна інформація. Її неможливо виміряти, всі вимірювання та розрахунки здійснюються над вторинною інформацією, дії над якою зовсім не означають, що вимірюється первинна інформація. Між первинною та вторинною інформацією існує ряд залежностей [1].